

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobců: a) **Družstvo Mikšovského 818/13**, se sídlem Mikšovského 13, Praha 5 a žalobce b) **Bytové družstvo Mikšovského 817/15**, se sídlem Mikšovského 15, Praha 5, zastoupeného JUDr. Ing. Soňou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 53, Praha 7, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: 1) **Sdružení pro ochranu příznivých životních podmínek od Bulovky po Šalamounku v Praze 5**, se sídlem Mikšovského 13, Praha 5, 2) **Družstva Mikšovského 816/17**, se sídlem Mikšovského 17, Praha 5, 3) **M. F.**, bytem ... a 4) **Central Group 15. investiční a.s.**, se sídlem Na Strži 65, Praha 4, jako osob zúčastněných na řízení, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. MHMP 1492479/2013,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavební úřad (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 23. 11. 2012, č. j. OSU.Koš.p.1475/5-56098/2011-Za-R.

Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2011 stavební úřad vydal stavební povolení ke stavbě „Viladomy na Farkáně I – objekt B1, B2“ na pozemku parc. č. 1475/5 v k. ú. Košíře, Praha 5. Vyhověl

tak žádosti stavebníka (společnosti Central Group 15. investiční a.s.) podané dne 17. 8. 2011. Stavbu podmínil 15 podmínkami.

Žalobci, byť nebyli účastníky tohoto řízení, proti němu podali odvolání, ve kterém také namítali, že byli protiprávně opomenuti jako účastníci řízení. Stavební úřad však odvolání žalovanému předložil s tím, že jde o odvolání podané osobami neoprávněnými.

Dne 2. 4. 2012 žalovaný stavebnímu úřadu vrátil spis s pokynem, že žalobci mají být považováni za účastníky řízení a jejich odvolání je tedy podáno osobami oprávněnými.

Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a pouze změnil dvě podmínky pro provedení stavby. Rozhodl, že během výstavby musí být realizována konkrétní protihluková opatření a před kolaudací musí být předloženy protokoly o měření hluku z provozu bytových domů; a skryvka kulturních vrstev půdy ze zastavěných a zpevněných ploch bude provedena v mocnosti 0,40 – 0,50 m a ornice a zemina nebudou deponovány na pozemcích stavby.

Změna týkající se hluku se zakládala na závazném stanovisku Ministerstva zdravotnictví ze dne 28. 2. 2013, kterým bylo změněno závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, ze kterého vycházel prvoinstanční správní orgán. Změna týkající se skryvky a deponování zeminy byla učiněna v reakci na námitku druhého žalobce a zakládala se na změně dokumentace stavby předložené stavebníkem v odvolacím řízení, ze které vyplývalo, že s deponováním zeminy na staveništi nepočítá. Žalovaný uvedl, že povinnost deponování zeminy na pozemcích stavby nevyplývá z žádného právního předpisu.

Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s námitkami účastníků řízení vznesenými v jejich odvolání včetně odvolání obou žalobců a Sdružení pro ochranu příznivých životních podmínek od Bulovky po Šalamounku v Praze 5.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Z rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 15. 4. 2008, č. j. OUR.Koš.p.1475/2-1606/06-Če-UR, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Viladomy na Farkáně – objekt B1, B2“, soud zjistil, že bylo povoleno umístění následujících staveb: dva bytové domy, přípojky vody, kanalizace a plynu, připojení na rozvody PREdi, vedení veřejné komunikační sítě, veřejné osvětlení a zpevněné plochy. Umístění staveb bylo podmíněno souborem dvanácti podmínek. Úřad mimo jiné v podmínce č. 6 stanovil, že odkanalizování objektů bude samostatnými jednotnými kanalizačními přípojkami. V podmínce č. 12 poté stanovil, že projektová dokumentace stavby bude projednána s PVS, a.s., PVK, a.s., Pražskou plynárenskou Distribucí, a.s. a TSK hl. m. Prahy. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 2. 2009.

Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2012 č. j. OUR.Koš.p.1475/2-61762/2011-Kam-ZUR Úřad městské části Praha 5 toto rozhodnutí o umístění stavby v jedné podmínce změnil tak, že pro návštěvníky domu nemusí být umístěna tři venkovní stání pro parkování. Změna územního rozhodnutí byla potvrzena odvolacím orgánem dne 1. 12. 2012. Toto rozhodnutí navazovalo na rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 26. 9. 2011, kterým povolil výjimku z ustanovení čl. 10 odst. 3 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb.hl.m., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, které stanovilo požadovaný počet parkovacích stání. Výjimkou bylo umožněno zrušení tří venkovních parkovacích stání pro stavbu „Viladomy na Farkáně – objekt B1, B2“.

Ve stanovisku Městské části Praha 5 ze dne 27. 12. 2010, č. j. MČ05/55900/2010/ODŽ/wolfj, které bylo stavebníkem předloženo jako podklad pro stavební řízení, bylo k souladu stavby s

vodním zákonem pouze uvedeno: „Za předpokladu respektování právních předpisů na úseku odpadového a vodního hospodářství nemáme k výše uvedenému záměru námitek“.

V podání z 15. 7. 2013 stavebník poslal doplnění žádosti, ke kterému přiložil aktualizované průvodní zprávy bytového domu, souhrnnou technickou zprávu a koordinační situaci, aktualizované zásady organizace výstavby, rozhodnutí o připojení pozemků na komunikaci Od Vysoké a rozhodnutí o povolení kácení dřevin. Do průvodní zprávy doplnil podrobnější splnění požadavků dotčených orgánů a územního rozhodnutí. V souhrnných technických zprávách bylo opraveno řešení dopravy, v koordinační situaci byl opraven název ulice a v zásadách organizace výstavby byl doplněn podrobnější návrh ke snížení prašnosti, popis jeřábů a ochrany dřevin v průběhu výstavby. Žalovaný dne 27. 8. 2013 vyzval účastníky řízení včetně žalobců, aby se seznámili s těmito podklady doplněnými navrhovatelem a stanovil lhůtu pro vyjádření se k nim do 10 dnů od doručení tohoto usnesení.

V podání z 19. 12. 2013 stavebník oznámil, že pouze opravuje některé chyby a nejasnosti v doložené projektové dokumentaci. Jednalo se o změny v souhrnné technické zprávě pro dům B1 a B2 o třech větech týkající se deponování ornice; v zásadách organizace výstavby šlo o změnu jednoho odstavce týkající se ochrany před hlukem, jednoho odstavce ohledně odvodnění staveniště a jednoho odstavce ohledně hospodaření s ornici a zeminou; a opravený zakres koordinační situace stavby. Nakonec byly doplněny zásady organizace výstavby pro objekt B2 o rozsahu pěti stran. Dne 9. 1. 2014 žalovaný opět vyzval účastníky řízení včetně žalobců, aby se seznámili s podklady doplněnými navrhovatelem a stanovil lhůtu pro vyjádření se k nim do 10 dnů od doručení tohoto usnesení.

V podání z 18. 3. 2014 stavebník oznámil, že pouze opravuje některé chyby a nejasnosti v doložené projektové dokumentaci. Jednalo se o změny zásad organizace výstavby o jedné větě ohledně hluku. Doplněné dokumenty týkající se souhlasu staveništní přípojky kNN a dokumenty týkající se stavby zařízení staveniště, včetně ohlášení stavby. Dne 31. 3. 2014 žalovaný opět vyzval účastníky řízení včetně žalobců, aby se seznámili s podklady doplněnými navrhovatelem a stanovil lhůtu pro vyjádření se k nim do 10 dnů od doručení tohoto usnesení.

V podání prvního žalobce ze dne 14. 9. 2013 adresovanému žalovanému v rámci odvolacího řízení žalobce vznášel své námítky proti doplněným podkladům pro vydání rozhodnutí v reakci na výzvu žalovaného ze dne 27. 8. 2013. Podání obsahuje devět stran konkrétních námitek proti vydání stavebního povolení, které jsou organizovány do číslovaných bodů. V úvodu tohoto podání žalobce uvádí následující větu: „Domníváme se, že tyto [žalobcem doplněné] podklady by měly být projednány v nalézací, nikoliv odvolací fázi stavebního řízení.“ Shodný text lze nalézt ve stejné strukturovaném podání druhého žalobce ze dne 8. 9. 2013.

II. Argumentace účastníků

Žalobci v žalobách vznášejí celkem deset žalobních bodů. Ve čtyřech namítají nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a v šesti, že rozhodnutí jsou nezákonná.

Ohledně nepřezkoumatelnosti namítají:

1. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou neplatnosti územního rozhodnutí.
2. Žalovaný se nevypořádal s jejich námitkou, že rozsáhlé, doplněné podklady měly být projednány v nalézacím řízení.
3. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s námitkou, že stavební povolení neobsahuje posouzení navrhovaného způsobu likvidace dešťových vod.

4. Žalovaný se nevypořádal s jejich námitkou, že stanovisko vodoprávního úřadu nebylo odůvodněno.

Porušení právních předpisů žalobci spatřují v následujících okolnostech:

5. Žalovaný potvrdil rozhodnutí o vydání stavebního povolení v rozporu s § 111 stavebního zákona, neboť vydal stavební povolení, aniž by bylo rozhodnuto o umístění staveb zařízení staveniště.

6. Žalovaný porušil zásadu dvojinstančnosti řízení a zbavil žalobce možnosti odvolání, neboť rozsáhlé, doplněné podklady projednal až v odvolacím řízení. Podle žalobců se tyto podklady měly projednat před správním orgánem prvního stupně.

7. Žalovaný uvedl v rozhodnutí zjevně nepravdivé skutečnosti, neboť uvedl, že správní orgán prvního stupně se vypořádal s námitkami žalobců. Žalobci přitom byli nezákonně opomenuti jako účastníci řízení před správním orgánem prvního stupně.

8. Žalovaný posvětil nezákonný procesní postup v řízení před orgánem prvního stupně, kde žalobci nebyly účastníky.

9. Došlo ke změně územního rozhodnutí po vydání stavebního povolení, což je nepřípustné.

10. V rámci prvního žalobního bodu žalobci také namítají, že názor žalovaného, že stavebník dne 1. 10. 2010 zahájil stavbu vodovodních přípojek, čímž bylo započato se stavbou a podle § 93 stavebního zákona územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, je v rozporu se stavebním zákonem.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, neboť ve svém postupu, ani ve svém rozhodnutí nespátkoval žádnou nezákonnost. Žalovaný také upozornil na to, že dne 22. 12. 2010 nabylo právní moci rozhodnutí odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 8. 2009, kterým došlo ke změně ochranného pásma vodního zdroje Praha - Podolí I. a II. stupně. Pozemky dotčené stavbou již nejsou v tomto ochranném pásmu.

Sdružení pro ochranu příznivých životních podmínek od Bulovky po Šalamounku v Praze 5 navrhlo, aby žalobě bylo vyhověno, a opakuje námitky žalobců.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

III. Hodnocení soudu

Městský soud v souladu s § 51 soudního řádu správního ve věci rozhodl bez jednání. Účastníci byli poučeni o možnosti takového postupu a vyzváni, aby ve lhůtě dvou týdnů případně vyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, což však neučinili. Městský soud zároveň neprováděl dokazování a ve věci rozhodl pouze na základě správním orgánem předloženého správního spisu.

Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), kterým se bude věnovat postupně podle pořadí zmíněného výše.

Úvodem k žalobním bodům týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, soud však nejdříve obecně poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze

správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

Ad 1) Podle žalobců se žalovaný nedostatečně zabýval námitkou, že stavební povolení bylo vydáno více než šest měsíců po uplynutí dvouleté lhůty pro platnost územního rozhodnutí. Soud zjistil, že s touto námitkou se žalovaný vypořádal na s. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, se jí věnoval již v předchozích řízeních ohledně této stavby a zopakoval, že „bylo dostatečně ověřeno, že v době platnosti ÚR bylo stavebnímu úřadu oznámeno, že byla dne 1. 10. 2010 zahájena stavba plynovodních přípojek nevyžadujících samostatné stavební povolení. ÚR tedy ve smyslu § 93 v té době účinného stavebního zákona nepozbylo platnosti, neboť bylo započato se stavbou.“ Z tohoto vyjádření je podle soudu zřejmé, jak a proč o této námitce žalovaný rozhodl. Napadené rozhodnutí tedy není v této části nepřezkoumatelné ve výše uvedeném smyslu. Co se týče samotné námitky, že názor žalovaného je nesprávný, tak tomu se bude soud věnovat níže, neboť již jde o námitku údajné nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Ad 2) Žalovaný se údajně nevypořádal s námitkou žalobců, že rozsáhlé, doplněné podklady měly být projednány v nalézacím řízení.

Městský soud ze správního spisu zjistil, že v podání prvního žalobce ze dne 14. 9. 2013 se k této otázce pouze uvádí následující věta: „Domníváme se, že tyto podklady by měly být projednány v nalézací, nikoliv odvolací fázi stavebního řízení.“ Shodný text lze nalézt v podání druhého žalobce ze dne 8. 9. 2013. Žalobci tedy ve svých podáních neuváděli žádné argumenty, proč mají být podklady projednány v nalézacím řízení. V takovém případě je nutno souhlasit se žalovaným, že tuto větu nelze považovat za samostatnou námitku, na kterou by bylo třeba explicitní odpovědi. Není totiž jasné, v čem by odpověď měla spočívat, když žalobci nepřednesli žádné argumenty, na které by bylo možno reagovat. Absence explicitní odpovědi tedy nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Je také zřejmé, že pokud dodatečné dokumenty žalovaný vzal v potaz a vydal rozhodnutí, kterým prvoinstanční rozhodnutí nezrušil, tak tím se nutně musel domnívat, že tyto dokumenty lze zohlednit v odvolacím řízení a není třeba řízení vracet před orgán prvního stupně.

Ad 3) První žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou ohledně navrženého způsobu likvidace dešťových vod. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uvedl, že otázka likvidace dešťových vod nebyla stavebním úřadem vůbec posouzena a nesouhlasil s tím, aby byly všechny dešťové vody odvedeny přímo do kanalizace. V napadeném rozhodnutí na s. 13 k tomu žalovaný uvedl, že podmínky připojení na veřejnou technickou infrastrukturu měly být posuzovány v územním rozhodnutí. To se i stalo a v tomto ohledu byla v územním rozhodnutí stanovena podmínka, že odkanalizování objektů bude samostatnými jednotnými kanalizačními přípojkami. Žalovaný dále uvedl, že ve stavebním řízení stavební úřad ověřuje, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí a poznamenal, že projektová dokumentace byla také kladně projednána s PVS, a.s., PVK, a.s. a vodoprávním úřadem.

Podle městského soudu tato argumentace není mimoběžná, ale relevantně reaguje na námitku žalobce uvedenou v odvolání. Žalobci se dostalo odpovědi, jak na námitku, že se stavební úřad likvidací dešťových vod nezabýval (je to otázka pro územní řízení, nikoliv stavební řízení) i že nesouhlasí s odvodem do kanalizace (opět je to otázka pro územní řízení, ve

stavebním řízení se pouze posoudil soulad projektové dokumentace s podmínkami v územním rozhodnutí, a to s kladným výsledkem). Poznámka žalovaného, že projektová dokumentace byla kladně projednána s PVS, a.s., PVK, a.s. a vodoprávním úřadem, podle městského soudu reaguje na další podmínku územního rozhodnutí (č. 12), že projektová dokumentace musí být projednána i s PVK, a.s. a PVS, a.s. Podmínkou nebylo projednání s vodoprávním úřadem, které je tedy v tomto ohledu irelevantní.

Ani v této části tedy není rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ad 4) První žalobce nakonec namítá, že závazné stanovisko vodoprávního úřadu ze dne 27. 12. 2010 není odůvodněno. Jak si městský soud však ověřil ze správního spisu, tak tuto námitku žalobce v odvolání nevznsl. Nicméně nepřezkoumatelné není pouze rozhodnutí, které se nevypořádá s relevantními námitkami účastníků, ale i takové, které obsahuje nedostatek důvodů. Navíc není pochyb o tom, že námitku nepřezkoumatelnosti je účastník řízení oprávněn vznést až ve správní žalobě.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že závazná stanoviska nejsou samostatnými rozhodnutími a lze je napadat až v žalobě proti rozhodnutí, pro které byly podkladem. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že na závazná stanoviska je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí dle § 67 a § 68 správního řádu. Obsah závazného stanoviska by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Především je pak třeba aplikovat § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 soudního řádu správního (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150; a rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 141/2013-26, bod 24).

Ve stanovisku vodoprávního úřadu (Úřadu městské části Praha 5) ze dne 27. 12. 2010 č. j. MČ05/55900/2010/ODŽ/wolfj je z hlediska posouzení vodního zákona uvedeno: „Za předpokladu respektování právních předpisů na úseku odpadového a vodního hospodářství nemáme k výše uvedenému záměru námitek“. Stanovisko bylo tedy kladné. Z judikatury Nejvyššího správního soudu citované výše vyplývá, že požadavky na dostatečné odůvodnění závazného stanoviska je nutno klást zejména na negativní stanoviska. Ze stanoviska vodoprávního úřadu však nelze zjistit vůbec, jaké podklady pro vydání rozhodnutí vzal v potaz či jakými úvahami se řídil. I přes snížené požadavky na odůvodnění kladného stanoviska, nelze akceptovat, aby stanovisko odůvodnění neobsahovalo vůbec žádné, jako v tomto případě. Předmětem závazného stanoviska byl souhlas úřadu ke stavbě v ochranném pásmu vodního zdroje podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona. Přitom vodní zákon se ochranným pásmem vodních zdrojů detailně zabývá (viz § 30 vodního zákona). Stanovisko vodoprávního úřadu je tedy nepřezkoumatelné.

Tento nedostatek však nečiní nepřezkoumatelným napadené rozhodnutí.

Podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona je souhlas vodoprávního úřadu třeba ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů. Avšak s účinností od 22. 12. 2010 (rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 8. 2009, č. j. MHMP-73355h/2003/VYS/Sh) bylo změněno ochranné pásmo vodního zdroje Praha - Podolí I. a II. a stavba se již v něm

nenachází. Stanovisko vodoprávního úřadu nebylo tedy pro vydání stavebního povolení vůbec relevantní a stavební úřad jej také ani nevzal v potaz. Nebylo tedy podkladem ani napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí orgánu prvního stupně. Proto nedostatky ve stanovisku nemají žádný vliv na přezkoumatelnost napadených rozhodnutí vydaných ve stavebním řízení. Ani této námitce tedy soud nepřisvědčil.

Ad 5) Podle žalobců bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s § 111 stavebního zákona, neboť do stavebního povolení přidalo podmínku, že stavba musí být věcně a časově koordinována se stavbami zařízení staveniště, zejména oplocení s protihlukovou funkcí. Podle žalobců měl žalovaný řízení přerušit a vyčkat rozhodnutí ve věci staveb zařízení staveniště, neboť rozhodnutí o vydání stavebního povolení závisí na vydání rozhodnutí o umístění zařízení staveniště. Stavební povolení tedy nemůže časově tomuto rozhodnutí předcházet.

Podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební úřad zkoumá, zda projektová dokumentace k žádosti o stavební povolení je zpracována v souladu s územním rozhodnutím.

Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem.

Podle městského soudu podle § 111 stavebního zákona stavební úřad ověřuje soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím o dané stavbě, nikoliv o stavbě zařízení staveniště, která je řešena samostatným územním rozhodnutím. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu v souladu právě s § 115 odst. 1 stavebního zákona, neboť rozhodnutím žalovaného byla stanovena podmínka pro provedení stavby, konkrétně spočívající v oplocení staveniště s protihlukovou funkcí. Jde o zřejmou ochranu veřejného zájmu, aby stavba, co nejméně obtěžovala okolí.

Nelze přisvědčit námitce žalobců, že rozhodnutí o vydání stavebního povolení nemůže časově předcházet rozhodnutí o umístění zařízení staveniště. Taková časová souslednost ze stavebního zákona nevyplývá. Skutečnost, že zařízení staveniště, včetně oplocení, může být a bylo předmětem samostatného územního a stavebního řízení nijak nebrání zahrnutí předmětné podmínky do stavebního povolení ohledně bytových domů. Tato podmínka nijak nepředurčuje výsledek tohoto samostatného řízení. Pouze stanoví, že stavbu nelze provést, dokud nebude oplocena. Případný neúspěch v řízení o umístění a stavbu oplocení by tak stavebníkovi znemožnil stavbu provést.

Ad 6) V další námitce žalobci namítají, že byla porušena dvojinstančnost řízení, neboť stavebníkem doplněné podklady pro svůj značný rozsah neměly být projednávány až ve fázi odvolacího řízení.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek (viz např. i rozsudek NSS ve věci žalobkyně ze dne 17. 12. 2010 č. j. 7 As 70/2009-190 s dalšími odkazy; či rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2015 č. j. 8 As 73/2014-84, bod 33).

Podle městského soudu je obecně změna rozhodnutí odvolacím správním orgánem, je-li nutná, preferovaným způsobem ukončení odvolacího řízení před zrušením prvoinstančního rozhodnutí a navrácení věci orgánu prvního stupně. Navrácením věci před orgán prvního

stupně totiž dochází k prodloužení řízení, což je v rozporu s podstatnou zásadou jakéhokoliv řízení - rozhodnutí ve věci bez zbytečných průtahů a zásadou procesní ekonomie (viz zejména § 6 správního řádu).

K námitce rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu je třeba uvést, že napadeným rozhodnutím nebyla žalobcům stanovena žádná povinnost. Toto ustanovení správního řádu se vztahuje na situaci, že povinnost je stanovena přímo adresátovi rozhodnutí a nikoliv, že implicitně vyplývá z nějakého uděleného povolení. Je zřejmé, že každé povolení se sebou přináší korespondující povinnost nějakých subjektů strpět činnost, která je předmětem povolení.

Navíc podle městského soudu v dané věci žalobcům žádná zvláštní újma nemožností odvolat se nevznikla. Je nutno vzít v potaz, že ke změně prvoinstančního rozhodnutí odvolacím orgánem došlo jenom v nepodstatné části. Podstata stavebního povolení vydaného stavebním úřadem zůstala netknuta. Žalovaný pouze upravil dvě z patnácti podmínek pro provádění stavby. Na základě dokumentů doplněných stavebníkem, proti jejichž rozsahu žalobci brojí, došlo ke změně jen v tom, že odkrytá zemina nebude deponována na místě stavby. Žalobci nijak nevysvětlují, jak jim tím, že tato změna nebyla projednána ve dvou stupních správního řízení, vznikla nějaká újma.

Pokud jde o změnu týkající se hluku, tak ta byla přijata z důvodu změny závazného stanoviska. Navíc tato změna včetně protihlukového oplocení stavby byla stanovena na ochranu okolí, včetně žalobců.

Soud také považuje změny v podkladech pro stavební řízení dodaných stavebníkem v odvolacím řízení za nikoliv podstatné ve vztahu k celkovému rozsahu podkladů použitých ve stavební řízení. Změny v podkladech učiněné stavebníkem v podáních ze dne 19. 12. 2013 a 18. 3. 2014 byly velmi malého rozsahu. Podklady doplněné dne 15. 7. 2013 byly sice rozsáhlejší, avšak šlo pouze o aktualizované verze již dříve předložených dokumentů, jejichž změny, jak vyplývá ze zjištění ze správního spisu učiněných výše, byly opět menšího rozsahu. Navíc je nutno vzít v potaz, že řada doplněných podkladů reagovala na změněnou situaci. Konkrétně například na změnu závazného stanoviska Hygienické stanice hl.m. Prahy závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, či na změnu územního rozhodnutí. Čili tato změna byla vynucena okolnostmi vzniklými v průběhu odvolacího řízení. Navíc, což je podstatné, ani tyto změny nejsou vzhledem předmětu stavebního řízení nějakého zásadního rázu.

Podle soudu tedy doplněné dokazování bylo ve vztahu k předmětu řízení nepatrného rozsahu. V žádném případě nejde o situaci, že by odvolací rozhodnutí bylo postaveno na zcela jiných podkladech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126).

Podle soudu také rozhodnutí žalovaného nelze považovat za překvapivé rozhodnutí. Žalobci se měli před vynesemím napadeného rozhodnutí možnost ke všem doplněným dokumentům vyjádřit.

Ani této námitce tedy soud nepřisvědčil.

Ad 7) První žalobce namítl, že žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí zjevně nepravdivé skutečnosti, z kterých má vyplývat, že žalobci byli účastní nálezačního řízení.

V napadeném rozhodnutí, v části rekapitulace správního spisu, žalovaný uvedl, že „po provedeném stavebním řízení bylo dne 23. 11. 2011 vydáno odvoláním napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění stavební úřad uvedl skutečnosti odůvodňující vydání rozhodnutí, vedle popisu průběhu řízení je zde obsažen výčet stavebníkem předložených dokladů, stanovisek dotčených orgánů, vyjádření správců poduličních sítí, upozornění na povinnosti stavebníka,

vyplývající z některých právních předpisů, *odůvodnění postupu v případě odvolateli uplatněných námitek v řízení.*“ (zvýraznění provedli žalobci v žalobě).

Podle soudu z toho vyjádření jednoznačně nevyplývá, že se žalovaný chybně domníval, že žalobci byli účastníky řízení před prvoinstančním orgánem. Je možné, že žalovaný měl na mysli námitky žalobců uplatněné v odvolacím řízení, jejichž vypořádání však je věcně obsahem prvoinstančního správního rozhodnutí. I kdyby však z tohoto vyjádření vyplývalo, že se žalovaný mylně domníval, že žalobci uplatňovali v řízení před stavebním úřadem nějaké námitky, tak toto pochybení, které žalovaný považuje za písařskou chybu, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Toto vyjádření se nijak negativně neodráží v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nemůže tedy samo o sobě založit jeho nezákonnost.

Smyslem správního soudnictví není rušit všechna rozhodnutí, která nejsou naprosto perfektní po všech stránkách (věcné, procesní, či stylistické), ale jak stanoví § 78 odst. 1 soudního řádu správního pouze takové, které jsou nezákonné. Nezákonnost je dána buď chybnou aplikací hmotného práva, nebo práva procesního. V tomto případě nejde ani o jedno.

Toto pochybení žalovaného v rekapitulaci správního spisu není ani důvodem pro postup podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, podle kterého soud napadené rozhodnutí zruší proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu. To, že žalobci měli vznášet námitky před stavebním úřadem, nijak netvoří základ napadeného rozhodnutí, neboť není podkladem pro žádnou argumentaci žalovaného.

Ad 8) Druhý žalobce dále namítá, že v řízení před správním orgánem prvního stupně došlo k hrubému porušení procesních předpisů, neboť žalobce nebyl považován za jeho účastníka. Podle soudu je však zřejmé, že tato chyba byla žalovaným napravena. Jak vyplývá z dokumentu žalovaného ze dne 2. 4. 2012 adresovanému stavebnímu úřadu, tak žalobci mají být považováni za účastníky řízení a jejich odvolání je tedy podáno osobami oprávněnými. Žalobci tak byli plnohodnotnými účastníky odvolacího řízení, mohli plně uplatňovat své námitky, na které bylo, jak uvedeno výše, dostatečným způsobem reagováno. Tím odvolací orgán napravil procesní chybu stavebního úřadu. Žalobcům tak byl dán dostatečný procesní prostor pro uplatňování svých práv v řízení.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu vypořádání námitek opomenutého účastníka řízení odvolacím orgánem je dostatečné a nemusí být přistoupeno ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2006, č. j. 3 As 55/2005-48). Opět je totiž třeba připomenout, že řízení před správním orgánem prvního stupně a řízení odvolací tvoří jeden celek. Není tedy vyloučeno, že chyba orgánu prvního stupně může být napravena v odvolacím řízení. Tak se tomu stalo i v nyní posuzovaném případě. Nelze tedy souhlasit s námitkou druhého žalobce, že žalovaný posvětil nezákonný procesní postup stavebního úřadu. Žalovaný jej naopak napravil.

Ad 9) Druhý žalobce nakonec namítá, že je nepřipustné, aby došlo ke změně územního rozhodnutí po vydání stavebního povolení.

Se žalobcem lze souhlasit, že by bylo nepřipustné, aby bylo vydáno, byť v první instanci, stavební povolení, aniž by existovalo pravomocné územní rozhodnutí (odhlížeje nyní od případů, kdy lze podle zákona vydat stavební povolení bez předchozího územního rozhodnutí, či se jedná o společné územní a stavební řízení). To vyplývá již z toho, že hlavním předmětem stavebního řízení podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, je přezkum, zda projektová dokumentace k žádosti o stavební povolení je zpracována v souladu s územním rozhodnutím. Pokud by neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí, nebylo by co přezkoumávat.

Avšak podle soudu je nutno odlišovat samotnou existenci územního rozhodnutí od jeho změny. Stavební zákon v § 94 umožňuje změnu územního rozhodnutí na žádost oprávněného. Zákon nikde nezakazuje, aby k této změně došlo v průběhu stavebního řízení (shodně míní i doktrína viz Kývalová, Miroslava. § 111 [Přezkum žádosti o stavební povolení]. In: Machačková, Jana a kol. Stavební zákon. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 553).

V nyní posuzovaném případě došlo ke změně územního rozhodnutí, a to navíc v jeho nepodstatné části, pouze ohledně jedné podmínky, která s ohledem na celkový obsah a rozsah územního rozhodnutí nebyla zásadního charakteru. V takovém případě nedošlo k tomu, co namítá žalobce, že stavební úřad nemohl přezkoumat soulad projektové dokumentace s územním rozhodnutím a neměl tedy podstatný podklad pro stavební řízení. Ve skutečnosti stavební úřad poklad pro stavební řízení měl. Jednalo se o pravomocné územní rozhodnutí ze dne 15. 4. 2008 a stavební řízení tedy mohlo řádně proběhnout. V době vydání stavebního povolení stavebním úřadem bylo toto územní rozhodnutí stále platné. Lze však žalobci přisvědčit v tom, že vydané stavební povolení tomuto územnímu rozhodnutí v podmínce tří parkovacích stání neodpovídalo.

Nicméně příslušná změna územního rozhodnutí rušící podmínku těchto tří parkovacích stání nabyla právní moci dne 21. 12. 2012, tedy před tím než o stavebním povolení rozhodoval žalovaný. V takové situaci by již zrušení prvoinstančního rozhodnutí postrádalo smysl, neboť změnou územního rozhodnutí se stavební povolení dostalo v otázce venkovních parkovacích stání do souladu s územním rozhodnutím. Žalovaný správně ověřil na s. 9 napadeného rozhodnutí, že podmínka tří venkovních parkovacích míst již není změněným územním rozhodnutím vyžadována.

Soud tedy uzavírá, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud vydal stavební povolení, ačkoliv projektová dokumentace nebyla v souladu s tehdy platným územním rozhodnutím. Toto pochybení však bylo napraveno v průběhu odvolacího řízení, kdy příslušná změna územního rozhodnutí nabyla právní moci. Napadené rozhodnutí tedy není ani v tomto ohledu v rozporu se zákonem.

Ad 10) V rámci prvního žalobního bodu žalobci také namítají, že názor žalovaného, že stavebník dne 1. 10. 2010 zahájil stavbu plynovodních přípojek, čímž bylo započato se stavbou a územní rozhodnutí tak nepozbylo platnosti ve dvouleté lhůtě, je v rozporu se stavebním zákonem.

Podle žalovaného územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, neboť stavebnímu úřadu bylo v době platnosti stavebního rozhodnutí oznámeno, že dne 1. 10. 2010 bylo započato se stavbou plynovodních přípojek. Jejich stavba přitom nepodléhala stavebnímu povolení.

Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona účinného do 1. 1. 2013 územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně stavby a o dělení nebo scelování pozemků platí dva roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší. Podle § 93 odst. 4 stavebního zákona územní rozhodnutí pozbývalo platnosti, nebyla-li ve lhůtě platnosti podána úplná žádost o stavební povolení, ohlášení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebylo-li započato s využitím území pro stanovený účel, nebo bylo-li stavební nebo jiné povolení řízení zastaveno anebo byla-li podaná žádost zamítnuta po lhůtě platnosti územního rozhodnutí.

Stavební zákon v § 93 odst. 4 vypočítával tedy několik situací, za kterých územní rozhodnutí nepozbude platnosti v dvouleté lhůtě. Samotná skutečnost započetí se stavbou není § 93 stavebního zákona předvídána jako skutečnost, která by prodlužovala platnost územního rozhodnutí. Ta tedy sama o sobě takovou skutečností být nemůže. Pro nyní posuzovanou věc jsou relevantní tři tímto ustanovením předvídané situace, které se objevují v argumentaci

účastníků: a) podaná žádost o stavební povolení, b) ohlášení stavby, c) započetí s využitím území pro stanovený účel.

V dané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žádost o stavební povolení bytových domů nebyla v době platnosti územního rozhodnutí podána. Tedy z tohoto důvodu nemohla platnost územního rozhodnutí trvat.

Co se týče započetí s využitím území pro stanovený účel, tak to podle soudu není v této věci relevantní. Tato možnost se totiž vztahuje pouze na situaci, kdy na vydané územní rozhodnutí nenavazuje další povolovací řízení. Primárně jde o územní rozhodnutí o změně využití území podle § 80 stavebního zákona. Na územní rozhodnutí o umístění stavby podle § 79 stavebního zákona tato možnost dopadá, pouze pokud by se jednalo o stavby, které podle § 103 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Na platnost územního rozhodnutí o umístění stavby dopadají, až na tyto výjimky, pouze jiné možnosti uvedené v § 93 odst. 4 stavebního zákona. V opačném případě by totiž také územní rozhodnutí o umístění stavby zůstávalo v platnosti, pokud by stavebník protiprávně započal se stavbou bez stavebního povolení, čili pouze by fakticky začal území užívat v souladu s územním rozhodnutím bez reflektování skutečnosti, že pro samotnou stavbu je třeba učinit podle stavebního zákona ještě další úkony.

Zbývá tedy možnost označená výše pod písm. b), že došlo k ohlášení stavby. Mezi účastníky opět není sporu o tom, že k ohlášení stavby bytových domů nedošlo, což by ani nebylo možné, neboť ty si vyžadovaly stavební povolení. Za platnosti územního rozhodnutí (ve dvouleté lhůtě od jeho právní moci) však došlo k ohlášení stavby plynovodních přípojek. Otázkou tedy je, zda tato skutečnost, kdy je ohlášena vedlejší stavba má za následek udržení platnosti celého územního rozhodnutí.

Judikatura správních soudů k této otázce dovodila, že je nutno reflektovat, že stavby se staví postupně a že jedním územním rozhodnutím je umístěno více, vzájemně podmíněných staveb. V takovém případě je nutno umožnit, aby územní rozhodnutí bylo realizováno postupně, v etapách a v závislosti na funkční a časové podmíněnosti staveb. Proto například Krajský soud v Praze dovodil, že část výroku územního rozhodnutí týkající se příjezdové komunikace se stala neoddělitelnou od již realizované části výroku umisťující rodinný dům: „Okolnost, že vlastní žádost o stavební povolení na stavbu příjezdové komunikace ani po 10 letech podána nebyla, již v tomto směru není rozhodnou, neboť uspořádání území již bylo fixováno včasným podáním žádosti a následně i pravomocným vydáním stavebního povolení na stavbu rodinného domu, který předpokládá využití sporného pozemku jako přístupové komunikace.“ (rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2012-144).

Tato judikatura krajských soudů byla nakonec potvrzena i Nejvyšším správním soudem a to dokonce v situaci, kdy v době platnosti územního rozhodnutí byla podána žádost pouze o stavební povolení k vedlejší stavbě. V rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 112/2016-60, Nejvyšší správní soud řešil situaci, kdy územní rozhodnutí bylo vydáno na umístění souboru staveb, kde hlavní stavbou byla výrobní hala a vedlejšími stavbami dešťová kanalizace, přístřešek, zpevněné plochy a opěrná zeď. Ve lhůtě pro platnost územního rozhodnutí bylo požádáno pouze o stavební povolení k dešťové kanalizaci. Podle Nejvyššího správního soudu tím však byla udržena platnost územního rozhodnutí jako celku, neboť „provedení „dílčí“ stavby dešťové kanalizace v souladu s vydaným stavebním povolením ... funkčně podmiňovalo výstavbu stavby hlavní. Jestliže platnost územního rozhodnutí zůstala zachována ve vztahu ke stavbě dešťové kanalizace, což není rozporováno, je v souzené věci vzhledem ke zmíněné vzájemné podmíněnosti staveb dešťové kanalizace a výrobní a skladovací haly zachována též platnost územního rozhodnutí pro účely žádosti o stavební povolení podané ... právě i vůči stavbě hlavní“. Podle Nejvyššího správního soudu za situace,

kdy jsou na základě platného územního rozhodnutí pravomocně povoleny některé vedlejší stavby funkčně, prostorově, ale i časově související se stavbou hlavní v tomto konkrétním případě v podstatě podmiňující její provedení není důvod, proč by ke stavbě hlavní mělo být vyvoláno nové územní rozhodnutí.

Městský soud tento názor Nejvyššího správního soudu respektuje a při hodnocení dané věci, která je obdobná z něj vychází. Rozsudek Nejvyššího správního soudu jistě nelze interpretovat extenzivně. Především je nutno jej aplikovat pouze na případy, kdy jde skutečně o podmíněné stavby, které spolu funkčně, prostorově a časově souvisí a i z praktických stavebních důvodů bylo rozumné započít nejdříve se stavbou vedlejší.

Je totiž nutno si uvědomit, že tímto způsobem se platnost územního rozhodnutí prodlužuje na neomezenou dobu. Vydané územní rozhodnutí platí i pro budoucí majitele pozemků a zároveň na jeho platnost nemá ani vliv změna územního plánu. Přitom smyslem omezené platnosti územního rozhodnutí je potřeba neměnnosti podmínek v území po dobu platnosti rozhodnutí. Územní rozhodnutí vychází z konkrétního právního a skutkového stavu existujícího v době rozhodnutí. Jeho platností je nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě. Po delší době je změna podmínek v území však již pravděpodobná a tato fikce se čím dál tím intenzivněji může míjet s realitou a je vhodné umístění stavby z hlediska cílů a úkolů územního plánování znovu posoudit (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151; či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2015, č. j. 46 A 29/2013-94). Těžko by tedy bylo možno zachovat platnost celého územního rozhodnutí například na umístění velkého patrového domu, když by v dané lhůtě bylo započato pouze se stavbou v územním rozhodnutí předpokládaného oplocení, které je z hlediska dopadů na dané území ve srovnání s vysokým domem naprosto nepodstatné.

V nyní posuzované věci územním rozhodnutím bylo povoleno umístění stavby nazvané „Viladomy Na Farkáně – objekt B1, B2“. Jedná se o soubor staveb, jehož účelem je postavení dvou bytových domů. Je však zřejmé, že bytové domy v zastavěné lokalitě nemohou být postaveny bez jakéhokoliv napojení na inženýrské sítě. Územním rozhodnutím bylo tedy také povoleno umístění přípojky vody, kanalizace a plynu, připojení na rozvody PREDi, vedení veřejné komunikační sítě, veřejné osvětlení a zpevněné plochy. Ve dvouleté lhůtě platnosti tohoto rozhodnutí stavebník ohlásil výstavbu plynovodní přípojky, tedy začal realizovat část územního rozhodnutí.

Podle soudu plynovodní přípojka je sice stavbou vedlejší, ale stavbou, která funkčně, prostorově, ale i časově souvisí s hlavní stavbou. Samotná plynovodní přípojka nemá samostatné užití a bez plánovaných bytových domů nemá její výstavba smysl. Navíc není nutně nerozumné, že stavebník započne celou stavbu právě plynovodní přípojkou a až následně začne se stavbou bytových domů, tedy stavbou hlavní. Takové rozhodnutí je podle soudu v diskreci stavebníka.

Soud také považuje za podstatné, že o stavební povolení na bytové domy bylo zažádáno dne 17. 8. 2011, tedy pouhých několik měsíců poté, co uplynula dvouletá lhůta od právní moci územního rozhodnutí (8. 2. 2011). Tím nedošlo ke stavu, kdy by na řadu let, či i desítky let bylo v platnosti územní rozhodnutí na bytové domy, byť by se jejich stavba nerealizovala.

Lze tedy uzavřít, že ve světle výše zmíněné judikatury územní rozhodnutí ze dne 15. 4. 2008, které nabylo právní moci dne 8. 2. 2009, bylo jako celek v platnosti i v době podání žádosti o stavební povolení k bytovým domům dne 17. 8. 2011. Jeho platnost totiž nezanikla uplynutím dvouleté lhůty v souladu s § 93 odst. 4 stavebního zákona, neboť dne 1. 10. 2010 stavebník ohlásil započetí stavby plynovodní přípojky, která byla umístěna stejným územním rozhodnutím. Z těchto důvodů je shodný názor žalovaného v napadeném rozhodnutí správný.

Městský soud tedy shrnuje, že nepřisvědčil ani jedné žalobní námitce. Proto neshledal žalobu důvodnou a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.

Závěrem nicméně soud považuje za vhodné poznamenat, že jeho úkolem byl přezkum napadeného rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Nijak se tedy nevyjadřuje k celkové zákonnosti stavebního povolení, natož územního rozhodnutí, které vůbec nebylo předmětem tohoto řízení. Pochybení stavebního úřadu, která byla součástí žalobních bodů, byla napravena v odvolacím řízení, jak bylo uvedeno výše, a nemohou tedy být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, potažmo ani rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Soud také vnímá, že žalobci se stavbou obytných domů v jejich bezprostředním sousedství nesouhlasí a je jim stavba nepříjemná. Zásah do jejich životních podmínek je však nutno poměřovat s právem vlastníka sousedních pozemků je využívat dle svého uvážení, tedy i v souladu s právními předpisy na nich stavět.

Žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2017

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.